

Mijn naam is

Ik ben politieagent.

Mijn reden om bij de BPOC2020 mijn verklaring af te leggen, is mijn enorme bezorgdheid over wat er van ons als politieagent verwacht wordt sinds het begin van de crisis in maart 2020.

Ik ben bij de politie gegaan om mensen te helpen. Om te helpen het land veilig, open vrij te houden. Om burgers die de wet overtreden aan te spreken, indien nodig te beboeten, of aan te houden bij meer ernstige situaties. Dat hoort bij het politiewerk.

Elke handeling was altijd gericht op het beschermen van de open en vrije samenleving. Daarbij voelde ik mij dienstbaar aan die samenleving. Dienstbaar aan de burgers, aan de mensen die bescherming verdienen tegen criminaliteit. Of tegen automobilisten die de verkeersveiligheid in gevaar brengen.

Op de patrouilleauto's staat de term 'waakzaam en dienstbaar'. Dat geeft voor mij precies aan hoe ik als agent mijn werk wil doen: waakzaam tegen overtredingen en misdrijven, en daarmee dienstbaar aan de open en vrije samenleving. Zodat de samenleving open en vrij kan blijven.

Alles is echter veranderd. We zijn niet meer dienstbaar aan de samenleving, maar aan een politiek van onderdrukking en geweld.

Als agent wordt nu van mij verwacht dat ik jongeren die 'samenscholen', alleen het woord bezorgt me al een misselijk gevoel in mijn maag, aan te spreken, te beboeten, en bij de minste tegenstand aan te houden. Zero tolerance, dat is het motto.

Er wordt van mij verwacht dat ik mensen die koffie drinken op het Museumplein arresteer wanneer ze geen 1,5m afstand houden. Ook daarbij geldt: pak ze aan die virusontkenners!

Er is geen enkele terughoudendheid meer bij de toepassing van het geweld. Veel collega's hebben letterlijk een haat tegen de demonstranten, en worden op geen enkele wijze in toom gehouden door de leiding. Het hoofddoel: schoonvegen van het plein, zo snel mogelijk!

Ook bij het gebruik van het waterkanon zijn de regels verdwenen. Waar eerder een waterkanon pas bij echte rellen werd ingezet, hoort het nu bijna tot het standaard gereedschap. Er zijn regels bij het gebruik van het kanon, zodat burgers niet gewond raken. Het waterkanon heeft als bedoeling mensen uit elkaar te drijven. Nu wordt er echter bewust gericht op de persoon gespoten, met alle gevolgen van dien.

Er is geen enkele ruimte om twijfels over het optreden van de politie te bespreken met collega's of de vertrouwenspersoon. Vertrouwen is een vreemd woord geworden: collega's wantrouwen elkaar, monitoren continu of je geen 'wappie' bent. Want dan heb je geen leven meer, dan lig je eruit, en word je belachelijk gemaakt.

Geweld is nu regel, en geen uitzondering meer. Ik moet nu mensen tegen de grond werken, ongeacht of ze jong zijn of bejaard, wanneer ze bijvoorbeeld geen mondkapje dragen in een winkel, en wij er door de supermarktmanier bijgehaald worden.

Ik heb tegenwoordig mensen achter in de auto zitten, die mijn collega en ik hebben aangehouden, die gewoon hun boodschappen deden. Eerlijke burgers, wiens enige 'misdrijf' is dat zij geen mondkapje willen dragen waar het nut niet van bewezen is.

Ik heb ook elke dag zo'n ding op mijn gezicht. Laatst zat ik op de auto met een collega en het ging over mondkapjes. Volgens hem was 'het voordeel van zo'n zwart masker dat het angst aanjaagt wanneer je iemand aanspreekt'.

Ik merk aan collega's dat zij steeds makkelijker geweld toepassen. Ik merkte dat ook bij mijzelf. Op een bepaald moment ga je geestelijk en mentaal een grens over, kom je in een spiraal terecht waarin je elke terughoudendheid laat varen.

Ik heb één aanhouding verricht waarbij ik een man van boven de 70 samen met een collega tegen de grond werkte omdat hij in de supermarkt zijn mondkapje onder de neus droeg. Wij waren ter plaatse geroepen omdat de man de winkel niet wilde verlaten toen de supermarktmanager daarom vroeg.

Toen de man op ons verzoek weigerde de winkel te verlaten, keken mijn collega en ik elkaar aan, en werkte de man tegen de grond. De man schreeuwde en huilde. Ik merkte dat ik automatisch handelde, en daar schrok ik erg van.

Ik heb het thuis aan mijn vriendin verteld, en raakte toen volledig overstuur. Ik heb mijzelf altijd als vredelievend mens gezien. Als een zachtaardig iemand. En nu had ik een bejaarde, zwakke man tegen de grond gewerkt.

Ik doe het niet meer. Ik heb mij ziekgemeld met burn-out klachten. Ik ga op zoek naar ander werk.

Januari 2021.

Maart 2021

Ik heb de BPOC2020 verzocht een anonieme transcriptie online te zetten, vanwege bedreigingen onze richting op. Wanneer er ooit een mogelijkheid komt om veilig openlijk naar buiten te treden, zal ik dat doen.